

Kapitola 2

Ole Mbatian mladší tedy zdědil jméno, majetek, pověst a talent po otci a dědovi. V jiné části světa se tomu říká narodit se do správné rodiny.

Zaučoval se postupně, musel projít i válečným výcvikem jako jeho vrstevníci. Proto nebyl jen léčitel, ale i hluboce respektovaný masajský válečník. Nikdo toho nevěděl víc o léčivé síle bylinek a kořinek a jen hrstka dalších se s Olem mohla měřit, když došlo na oštěp, vrhací kyj a nůž.

Jeho medicínskou specialitou bylo ošetření proti vyššímu počtu dětí, než by si rodina přála. Nešťastné ženy za ním putovaly od Migori na západě po Maji Moto na východě, několik dní chůze. Aby zvládl odbavit všechny, vyžadoval na každou žadatelku minimálně pět již porozených dětí, z nichž aspoň dvě měli být chlapci. Šaman nikdy neprozrazoval své receptury; v kalné tekutině, kterou měla žena popíjet při každé ovulaci, se ale jako účinná ingredience dala poznat hořká okurka. Jedinec s citlivými chuťovými pohárky vytušil i příměs kořene indické bavlny.

Ole Mbatian mladší byl bohatší než kdo jiný, včetně náčelníka Oleméliho Cestovatele. Kromě všech krav vlastnil tři chýše a dvě manželky. Náčelník to měl naopak, dvě chýše a tři manželky. Ole vůbec nechápal, jak mu to může fungovat.

Šaman mimochodem nikdy náčelníka neměl rád. Byli stejně staří a už jako malí kluci věděli, jaké role jednou převzou.

„Můj táta rozhoduje o tvém tátovi,“ posmíval se třeba Oleméli.

V tom měl pravdu, jenže Ole junior v diskusi s ním nerad prohrával. Řešením bylo rozbít budoucímu náčelníkovi pusy vrhacím kyjem, takže Ole Mbatian starší neměl jinou možnost než dát synovi výprask, ale zároveň chlapci šeptal do ucha slova chvály.

V té době vládl v údolí Kakeňa Sličný. Tížilo jej tajemství, že přívlastek v náčelnickém jménu není jen pravdivý, ale je to také to jediné, co mu kdo může závidět. Nemenší starosti si dělal kvůli tomu, že syn, který měl jednoho dne nastoupit na jeho místo, nejspíš podědil otcovy nedostatky, avšak ne jeho nápadnou krásu. Vzhledu mladého Oleméliho navíc nepřispěla ani skutečnost, že mu šamanův kluk vyrazil dva přední zuby.

Kakeňa Sličný se neuvěřitelně těžko rozhodoval. Dokonce nechával rozhodovat ženy, jenže měl naneštěstí sudý počet manželek. Pokaždé, když se v něčem neshodly (jinými slovy prakticky pořád), zbyl mu jen jeho rozhodující hlas a on netušil, co si s ním počít.

Na sklonku života a s podporou celé rodiny se Kakeňovi přece jen podařilo něco, na co mohl být pyšný. Nejstarší syn měl vyrazit na cesty, dál, než se kdo kdy dostal. Pak se z něj stane cestovatel a domů se vrátí plný dojmů z okolního světa. Toho dne, kdy bude muset převzít roli svého otce, mu nabytá moudrost poslouží. Oleméli nikdy nebude tak krásný jako jeho otec, ale mohl by z něj být rozhodný náčelník hledící do budoucnosti.

Tak zněl plán.

Jenže věci nejdou vždycky tak, jak si člověk naplánuje. Oleméliho první a poslední daleká cesta vedla na otcův příkaz do Loiyangalani. Nejen proto, že leželo dál, než je vůbec možné, ale také se povíдалo, že tam na severu přišli na nový způsob, jak filtrovat mořskou vodu. Rozehřátý písek a byliny bohaté na vitamín C v kombinaci s kořeny lékninů byly dávno známé metody. Avšak v Loiyangalani zjevně objevili něco jednoduššího a efektivnějšího.

„Vyprav se tam, synu,“ pravil Kakeňa Sličný. „Nauč se všemu novému, s čím se cestou setkáš. Potom se vrať domů a buď připraven. Cítím, že už mi nezbyvá mnoho času.“

„Ale tati,“ namítl Oleméli.